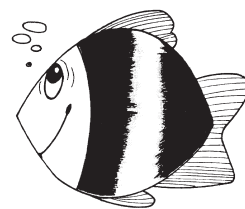

de colores

– az esztergom-budapest cursillo hírlevele –

SZÜLETÉS, MEGÚJULÁS

Advent első vasárnapján, este érkeztem vissza a Budapest-Esztergomi Egyházmegye 80. női cursillójáról a sodrásutcai rendházunkba. Ajándék volt számomra, hogy ismét részese lehettem a csodának, amely ilyenkor szinte mindig megtörténik a szívekben, fejekben.

Krisztus újjászületik/megszületik a cursillista lelkében, mi pedig bízunk abban, hogy az újjászületett jelöltek által ott-hon a családban és az egyházközségben is változás történik. Nyolcvanadik cursillo. Szinte hihetetlen. Mintha csak néhány éve indult volna a mozgalom Magyarországon. A rendház kápolnájában, csendben ülve rácsodálkoztam arra a sok-sok nagyszerű emberre, akiket a lelkeségi mozgalom által megismerhettem. Minden egyes cursillón az én megújulásom és újjászületésem társai is voltak ezek az emberek. A vasárnapi zárón, az üzenet, hogy „Jézus számít ránk”, bódító érzéssel töltött be mindannyiunkat.

Az egyik résztvevő, Dóra, a mostani hétvégén kismamaként volt közöttünk. Számomra, az ő személye lett közöttünk a születés, újjászületés, a folytonosság, megújulás szimbóluma. Újból Krisztus hordozóvá válni, Jézus barátjaként barátokhoz küldetvén együtt ujjongani Máriával: „Magasztalja lelkem az Urat, és szívem ujjongjon Istenemben” – nagyszerű érzés.

Hirtelen tényként szembesültem az evidenciával, a születés folytonosságával. A testi születés csak az első állomás. Minden napnak, minden élethelyzetnek, minden életkor-nak, minden fejlődés lélektani periódusnak vannak olyan pillanatai, amikor újjá kell születnünk. Születésünk örök, bódító, gyermekké tevő folyamat.

A csendben elmélkedve hálát adtam örök ifjú rendtársaimért a már eltávozott és még köztünk lévőkéért. A tüzes lelkű Bódai Jenő és Bálint József atyákért. Vác Jenő bácsiért, aki még nyolcvan évesen visongva szánkázott a püspökszentlászlói hegyoldalon és karácsonykor egy személyben előadott betlehemes játékban a pásztoroktól kezdve Józsefen és Márián keresztül egészen a kis Jézusig minden szerepet ő alakított.

Továbbá a mindannyiunk által annyira szeretett Beöthy Tamás atyánkért, aki szintén nyolcvanát elhagyva rollerozás közben törte lábát. Az örök gyermekség szimbólumai ők.

Azért is fontos ez, mert a mai kor úgy tűnik, már nem akar újjászületni. Inkább kívánja a halált. Előregedett társadalmunk inkább foglalkozik az eutanázia és abortusz lehetőségeivel, mint sem a feltámadással, életadással. Pedig számomra még a mennyországban is kell, hogy legyen újjászületés. E nélkül túlságosan unalmas és statikus lenne számomra a menny.

Nem rég valaki megkérdezte tőlem: egy lelkipásztornak, aki feltette az életét arra, hogy másokat segítsen lelki növekedésükben, azoknak is meg kell újulniuk?

Úgy gondolom leginkább nekik. Az idők újabb és újabb jeleit tanulmányozva elsősorban a lelkipásztor feladata, hogy mozgásban tartsa a rábízottakat.

Bízom benne, hogy mindannyiunk számára ismert tapasztalat a hatás-kölcsönhatás tapasztalata, mikor egy másik ember, vagy csoport, ajándékként állnak előttem, és serkentenek arra, hogy belépjek ebbe a megújulási folyamatba. Sokszor pedig tükröt tartva életem, mutatva hol járok a megújulás útján, újabb lépésekre serkentenek.

Sokszor beigazolódtott, hogy ebben a történetben a legnagyobb nyertes mindig én vagyok. A barátok, kisközösségek által óhatatlanul kényszerítve vagyok az újjászületésre. Mindenki segít mindenkinek, még talán aki negatív szerepet játszik ebben a történetben, ő is segít, mert figyelek arra, hogy én aktívabb, pozitívabb legyek mint aki riasztó példaként áll előttem.

Az idei advent és karácsony a köztünk lévő Jézus által sürgösen bennünket újjászületésre, hiszen ha nem leszünk olyanok mint Ő, tiszta gyermek, nem tapasztalhatjuk meg az Isten országának örömét!

Hofher József SJ

75. férfi cursillo – Leányfalu

Amikor Arsenio egyik magyarországi látogatásakor, a misén meghallgathattam Burbela Gergely atya gondolatait, ösztönzést éreztem arra, hogy valamit én is tegyek a magyarországi cursillo mozgalom két stílusának közeledéséért. Míse után azonnal megköszöntem neki, megölelgettem, és először őt, majd Székely János atyát sikerült meggyőzőn arról, hogy csatlakozzanak az elhatározásomhoz. Külön hála és köszönet Juhász Károlyné Katinak, aki hozzájárult a férfi és a női időpontok felcseréléséhez és sok-sok plusz munkát vállalva átszervezte a női csapatot. A munkatársak kiválasztásánál is igyekeztem figyelembe venni Arsenio javaslatait, hogy ne csak egy közösségből álljunk össze. Ezért jött Román Attila a pesti oldalról, Poros Tibor Ürömről, Kiss Gábor és Fröhlich Laci Budatétényből, Haraszi Bálint Nagykovácsbóli, Lakatos Tibor, Eperjesi Tamás és Szűcs István pedig Pesthidekútról. A felkészülésen csak az első két alkalmat fordítottuk egymás megismerésére, utána már megtapasztalhattuk az Úr áldását, mert a szeretet és elfogadás egyre közelebb hozott bennünket egymáshoz, és mire eljött a november negyedik kezdés, már mindannyian ré-

gi jó barátként utaztunk Leányfalura. A csütörtök este a szokottnál kissé nehezebben indult, némelyikünk lelki terhei miatt. Az volt a fantasztikus, hogy a nyitottság, a „gyógyulási szándék” mindenkiben érezhető volt és ez szintén nem gyakori. Csodálatosan épült a három nap egymásra, és csodálatos volt látni az Úr munkáját a lelkeink kertjében. Ahogy múlt az idő, egyre közelebb tudtunk kerülni egymáshoz, egyre jobban érezhettük az Úr jelenlétét és szeretetét. Még az is hihetetlen élmény volt, hogy nagyon sokan keresték fel az atyákat egy kis lelki „frissítőért”, ami számukra biztosan fásztó volt, de ugyan akkor bizonyára csodálatos élmény is egyben. Vasárnapra azután mindenki felfrissült lélekkel várta a záró ünnepséget. Az én szempontomból pedig az volt egy új és nagyszerű élmény, hogy talán még soha sem tudtam ennyire közel kerülni a jelöltekhez, mint ezen a hétvégen. Minden asztalnál szeretettel befogadtak, a szünetekben és esténként velem is sokat beszélgettek. A másik hatalmas élményem, hogy már több mint tíz éve imádkozom azért, hogy a bátyám is eljöjjön a cursillóra,

ami ezen a 75-en megtörtént és őszinte szeretettel tudtuk megölelni egymást. Egyszer azt hallottam, hogy a férfi könyvek igazán kedvesek az Úrnak, mert a férfiak nehezebben megközelíthetők, bennük nagy az ellenállás. Ezért is örültem annak, amikor egy-egy téma megbeszélése kapcsán egyre több résztvevő szemében láthattam a megtisztító könnyeket. Ezekhez azután nekem is könnyebb volt hozzátennem a magaméból. Így kerekedett ez a hétvége kissé síróra, sőt ahogy egy barátunk ott megfogalmazta: – nem sírós volt ez a cursillo, hanem bőgős.

János atya fantasztikus felkészültsége, szeretete, figyelmessége és példái; Gergely atya tapasztalata, alázata, barátságos és a másokra figyelése; valamint a sok-sok háttérma és palánka a barátok részéről mind-mind segítettek emelni lelkeinket az Úrhoz. A Lélek megújító munkájának eszközei voltak.

Köszönöm mindenkinek, aki biztatott, aki imádkozott értünk, mert csak így, közösségben van igazán lehetőségünk arra, hogy megtapasztalhassuk az Úr éltető, és teremtő erejét.

De colores

Frankovits György, rektor

2010. november 4-én késő délután szépen lassan összegyűlt 30 férfi, hogy vágyó, nyitott szívvel részt vegyen a 75. férfi Cursillon, Leányfalun. Akik megérkeztek, lepakoltak a szobájukban, majd a bejáratnál álltak és vártak a többiekre. Aztán lassacskán mindenki befutott, bevonultak csomagokkal, halk beszéddel, picit zavart, de barátságos mosollyal, vagy félszegen és csendben, tartózkodva, vagy kutató tekintettel, méregetve a másikat, de vágyva valamire, ami még ismeretlen, ám valami

más, mint amit kinn tapasztaltak, éltek meg eddig az üvegajtón túl. Nyakba kerültek a névtáblácskák, és elindult mindenki, végig a folyosón. Elindult mindenki egy lelki utazásra, elindult egy élmény felé, el egy döntés nyomán, elindult ösztökélésre, rábeszélésre vagy csak önmagától, kíváncsiságból, vagy kétségekből, választ adva egy hívásra vagy válaszra várva. Elindult 30 férfi. Mind más okból, de mind egy akaratból, hogy megtapasztalja a Jóistent és közelebb kerüljön Hozzá!

Van, akinek könnyebb. Van, aki oda lép a másikhöz, kezet fog vele és barátságosan elbeszélget a soha nem látott embertárssal. Lehet, hogy ugyanilyen könnyen nyitja meg a szívét a Jóisten előtt is, és söpri ki magából mindazt, amit akadálnak érez, hogy befogadja Őt. De van, akinek ez nehéz. Aki még igazán sosem nyitott ajtót, aki még nem nyomta le a kilincset, pedig Ő kopogtatott. Aki nem tud olyan könnyen odaállni a másik elé. Aki még nem állt igazán soha önmaga elé sem! Ez a leg-

nehezebb. Önmagunk elé állni! De a csoda mindig megtörténik! A 30 férfi lassan döntötte le a lelki akadályokat, amelyeket önmaguknak építettek eddigi életük során. Volt, hogy megrendültek és könnyeztek, volt, hogy kacagtak és vidáman ültek le a másik mellé, mert jó volt ez alatt a 3 nap alatt együtt lenni! A kutató szemek vasárnap este őszinte, tiszta szeretettől csillog-

tak, és tapintható volt a Szentlélek az utolsó közös szentmisén. 30 őszinte, megújult férfi, meglett családapa vagy frissen nősült fiatalember, pályakezdő fiatal, görögkatolikus pap és vezető üzletember térdelt az élő Krisztus előtt, ahogyan Gergely atya felmutatta Jézust a kenyér és bor színe alatt. Megnyíltak és befogadták Őt, aki csak arra várt mindig, hogy mellette döntsön

minden ember, akár ez a 30 férfi, akik a 75. férfi Cursillo végére megrendülve érezték meg önmagukban, a szeretteikben, a társaikban az Ő végtelen, boldogságot adó szeretetét.

Haraszti Bálint munkatárs

ÉRZÉSEK A LEÁNYFALUI 75. FÉRFI CURSILLÓRÓL

Egyszerű, de lelkes munkatársként osztom meg az általam tapasztaltakat.

Kívülről jöttem (volt Verbita jelölt, majd munkatárs) és talán ezért egy kicsit más szemszögből is figyelve az eseményeket.

2010. nov. 4-én kezdődő lelkigyakorlat, számunkra munkatársként, már jóval korábban, hetekkel azt megelőzően indult.

Rektorunk, Frankovits György által megszervezett alapos felkészülés keretében nagyon sokat imádkoztunk a hétvége sikeréért és a magunk, valamint jelölt társaink fogadó készségéért a Szentlélek által.

Korai odaérkezésünk célja a ráhangolódás, az utolsó simítások mellett egy közös mise meghallgatása volt. Majdan izgatottan vártuk, fogadtuk jelöltjeinket. Sajnos 3 névtábla az asztalon maradt, de akik megjöttek kíváncsisággal és épségben érkeztek. Gyors kipakolás után, a Bazilikában a rektori bevezető után megtörtént mindenki bemutatkozása. Már ekkor érezhető volt, hogy lelkes, nyitott társasággal áldott meg minket az Úr. Aztán az események haladtak a forgatókönyv szerint.

Péntek reggel a sok kacintó és mutogató kéz jelezte, hogy a kihirdetett szilenciumot mindenki lelkiismeretesen betartotta. Ennek feloldása aztán az első közös reggelit jelentette. Ezután a kis szünet után igazán elindultak az elmélkedések.

A rollók követték egymást és az azt követő asztal megbeszélések is jelezték egyre előrébb járunk. Mindenki lelkesen vett részt, az eleinte csendesebb, tartózkodóbbak is szép lassan oldódni kezdtek. Esti kiértékelésekor érezhető volt a megható tanúságtételeknél, hogy a Szentlélek már velünk volt. Nagyon sok gát szabadult fel és remek helyzetértékelések történtek meg. Az összes asztal lelkesen mutatta be a hitről és a témákról gondoltakat.

Szombat reggel már bimbózó barátságok tanúi lehetünk, amely egész napos feszített, de lélekemelő tempója csak tovább erősített. Az esti kötetlen beszélgetés további mélyebb ismeretsegeket hoztak, majd közös imával adtunk hálát az Úrnak a sikeres napért! Vasárnapi zenés ébresztést a lassan nyíló ajtókon keresztül integető kezek igazolták vissza. Már nehezebb volt az indulás, de ehhez képest örömteli a lelkes figyelem a folytatás iránt.

A délelőtti rollók meghallgatása és az ízletes ünnepi ebéd elfogyasztása után, gyönyörű mise vette kezdetét, melyen sokan meghatottan és elmélyü-

léssel vettek részt. Aztán, mikor már mindenki azt gondolta ennél szebb lezárás nem is lehet e szép hétvégének, jött az igazi csattanó. Az összes jelölt De Colores eléneklése közepette tért vissza a szépen előkészített Bazilikába, ahol nagy meglepetésre több, ismerős arc, vendég várta Őket, akik velük együtt zengték e gyönyörű éneket. Az azt követő tanúságtételek megkövetelték igazolták, hogy az Úr végig velünk volt! Sokan elérzékenyülve összegezték tapasztalataikat, még a népes vendég seregből is megható szavak érkeztek.

Örömmel állapítottam meg a rengeteg szeretet és jó érzés sokak beszámolójában érezhető volt és amit nekünk rendelt az Úr erre a hétvégére, az csodálatos eredménnyel zárult!

Lelkek tisztultak meg, barátságok létesültek, közösségek szerveződtek és a lelkesedés eredménye, hogy néhányuk rögtön kérte, hogy szeretett Párjuk minél gyorsabban jöhessen és részesedjen e gyönyörű lelki élményben. Ennél szebb eredménye nem is lehetett volna e felejthetelen hétvégének. Istennek legyen hála érte!

E sorok megírójaként abban bízva, hogy az örök 4. nap elkísér mindegyikünket életünk végéig!

Úgy legyen!

*Frölich László
De Colores*

80. női cursillo – Leányfalu

AZ AJÁNDÉK

2010. november 25-én, Leányfalun a Szent Gellért Lelkigyakorlatos Ház adott helyet a 80. női cursillónak. Tele várakozással és izgalommal érkeztem meg. Elvárásolt a miliő, a csodás kert. Itt igazán jó lesz pihenni, feltöltődni, a hétköznapi gyerekzsivajos, média-bombás, túlarsogó világából egy kicsit megszökni. Olyan nócis programnak indult... Vajon mit fogunk csinálni ennyi nővel egy rakáson? Hogy lehet ezt összefogni? Hogy fogom én ezt kibírni? És engem hogy fognak elviselni? Aztán, szép lassan kibomlott az egész cursillo, mint egy titokzatos, nagy gondolat becsomagolt és összeállított karácsonyi szeretetsomag. Gulyás Zolt és Hofher József atyák előadásai, a csodálatos, őszinte tanúságtételek, a kis-és nagycsoportos beszélgetések, az imák, a szentségimádások és a misék hatására kezdtem ráeszmélni, hogy ki is a feladó. Először bezártam szívem, lelkem és azt gondoltam, hogy érdemtelen vagyok, az nem lehet, hogy maga az Úr az. De most már tudom, hogy bennem is tud gyönyörködni az Úr és szüntelenül keres engem. Fontos vagyok az Ő

számára. Az Istennek nem ciki könyörögni a – sokszor érdemtelen – teremtmény szeretetéért. Ezek és más tanítások is összegződtek egy-egy nap végére. Reggelre pedig valamelyest leülepedett, és a szívem ajtaját, amin csak belül van kilincs, nagyon óvatosan, de lenyomtam... Megtapasztalhattam, hogy mi is az a szívöröm, amikor együtt imádtuk az Oltári Szentséget. Az otthonról érkezett szeretet levelek, a jelöltársaim, a kedves segítők és az atyák centiről centire beljebb araszoltak a szívembe, s az ajtó kezdett kinyílni. Mintha újra kislány lennék, aki izgatottan bontja fel a karácsonyi ajándékot. Vajon mit kaptam? Rengeteget... pont azt, amire szükségem volt. Istenünk tudta jól, hogy arra a kérdésre, amivel ott hozzá fordultam, csak akkor kapok választ, ha előtte helyére kerülnek bennem a helyes ideálok. Végül ki tudtam mondani: Legyen meg a Te akaratom, és ne az enyém. Nem az én konkrét kérdésem a lényeg, nem. A Te szándékom a fontos. *„Járjak bár a halál árnyékában, nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy. Vessződ és pásztorbotod megvigasztaltak engem.”* (Zsolt 23,4) Ez az idézet végére igazi értelmét nyerte bennem. Jöhetnek a nehéz-

ségek, a krízisek, a halál sötét völgyei, ám nem hátrálok meg, hiszen ha Krisztus ezeken az utakon vezet, akkor ez a legrövidebb és legbiztosabb út üdvösségünk felé. Az elmúlt napokban megtanultam, hogy Krisztus és én abszolút többséget alkotunk! Megnyugvással töltött el ez a gondolat és még nyitni akartam a szívem ajtaján, de akkor már nem volt hova. Észre se vettem, és ki is nyílt teljesen. Gondoltam egyet és leszereltem azt az ajtót, kell a csudának! Áradjon csak be a Krisztusi szeretet, a Szentlélek. Jött is, mindent elsöprő erővel... Azóta is lebegek, meg vagyok részegülve az ajándékba kapott kegyelmektől. Még ülepednie kell mindennek, kivéve egy valamit. Ha egyezik a jó Isten szándékával, akkor én is beállnék a sorba, és Krisztus evangelizátora szeretnék lenni. Még egyszer köszönöm az atyáknak, a szervezőknek és Juhászné Katinak a csodálatos hétvégét!

Áldott szép adventi készülődést kívánva, szeretettel köszöntöm az összes cursillistát.

De collores!

Mindent bele Szent Annások!

Merzáné Kiss Virág

Egy kedves ismerősöm ajánlotta a cursillót, amiért örökké hálás leszek neki.

Úgy hittem egy lelkigyakorlatra megyek. Azt vártam tőle, hogy fiam betegsége miatti fájdalmam, továbbá a munkahelyi stressz elcsendesedjen bennem, és békésen léphessek be az adventi időszakba. Bíztam abban is, hogy hitbeli életem jelen szakaszában, felnőttkori megtérésem, hat hónappal ezelőtti életgyónásom és egy

Alpha kurzus elvégzése után, megtalálom a kulcsot a továbbvezető úthoz. Ez a három napos időszak különleges kegyelmi ajándék volt az életemben. Megtapasztalhattam Jézus végtelen, átölelő szeretetét közösségen keresztül. Négyfős, kis csoportunk igazi szerető, odafigyelő, elfogadó közösséget alkotott. Hihetetlen, hogy három nap alatt hogyan lehet ilyen közel kerülni emberekhez, hogyan lehet ennyire megnyílni egymásnak, legféltebb, legintimebb érzéseinket megosztani.

Sugárzott a szeretet közöttünk. A szívemben hordozom őket.

Az atyák derűje, közvetlensége és bölcsessége, rektorunk szerető odafigyelése, a munkatársak gondoskodása végtelen hálával tölt el.

Az előadásokból számos ismeretre tettem szert, a tanúságtételek megérintették lelkem, sírtunk, neveltünk, együtt dobbant a szívünk.

Az Irgalmas Segítő testvérek közösségében a mindennapokban megtapasztaltam már az élő hitet, de itt ez fokozot-

tan jelentkezett. Megindító volt látni, ahogy a résztvevők megismerik önmagukat, rádöbbennek hibáikra, ráéreznek gyöttrő fájdalmaik okára, problémáik megoldására. Nem győzöm továbbá hangsúlyozni, hogy szinte érinthető volt a túláradó szeretet közöttünk. Örömmel töltött el, ahogyan a friss cursillisták nyilatkoztak, mert egyértelműen érződött, hogy egy új, minőségi életet fognak (fognak) élni, és visszük az örömhírt Jé-

zusról, a keresztyén élet szépségeiről, a cursillo csodáiról.

Összefoglalva a cursillótól hitem megerősödését, valamint jövőképet kaptam. Rádöbbsentem, hogy továbblépni csak akkor tudok, ha emberi kapcsolataimát újraépítem, és ápolom, hogy a közösséghez tartozás elengedhetetlen a boldogságomhoz és személyiségem fejlődéséhez. Szeretettankom nemcsak megtelt,

de túlcsoordult, és remélem, hamarosan kiárad majd, mint egy patak és betölti környezetemet, és végtelen mozgásban lesz közöttem és embertársaim között. De Colores!

Erdősi Ottilia

TALÁLKOZÁS

Régóta vágytam valamilyen lelki feltöltődésre. A mindennapok nyüzsgését, a zajos hétköznapokat szerettem volna lecsendesíteni magamban. Az Úrral akartam együtt lenni. Ő meg én. És Ő jól tudta ezt. Adott egy lehetőséget.

Meghívtak cursillóra, amiről már hallottam, de nem ismertem. Úgy hozta a sors, hogy a férjemmel közösen tervezett programunk elmaradt, így a szabaddá vált három nap programjára azonnal igent mondtam. Nagy várakozással a szívünkben indultunk társaimmal Leányfalun felé. Amikor megérkez-

tünk, sok mosolygós ember fogadott, de én még az Urat kerestem. Még nem ismertem föl. Másnap elkezdődtek a programok. Sok előadást hallottunk a keresztyén élet különböző területeit érintve. Két atya és több civil testvér tanított – a szó legnemesebb értelmében –, és a mélyen megélt élettapasztalataikon keresztül magát Krisztust adták. Találkoztam Vele. A kiscsoportos beszélgetések alkalmával testvéreim nyitott szívén keresztül újra találkozhattam az Úrral. Megszólított és válaszra várt. A szentségimádás intim együttlétében kértem Jézust, segítsen nekem megnyitni lelkemet a testvéreim felé, mert viszonzni szeretném

a felém áradó szeretetüket. És akkor, a Lélek kifejezte önmagát, hogy én is adni tudjam Őt a többieknek.

Így történt a találkozás. A testvérek és én egyek lettünk az Úrban.

Eltelt az ajándékba kapott három nap, de az örök negyedik csak most kezdődik. Tanúja lettem testvéreim Krisztusi szeretetének és most szeretnék tanúságot tenni róla a világban: ott ahol élek, azoknak, akik körülvesznek. Hiszem, hogy kapok hozzá erőt, mert mindig töltekezhetek a testvéri közösségben jelenlévő Jézus erejéből.

De colores

Gergelyiné Tóth Rita

AZ ELSŐ HÁROM NAP

Idén ősszel, november 25-28. között vettem részt a 80. női cursillon Leányfalun. Leírhatatlanul csodálatos élményben volt részem (talán az összes jelölt nevében mondhatom: részünk), most mégis megkísérlem pár szóban összefoglalni, inkább csak pillanatképek, benyomások formájában. Kiteljesedett személyiség; a szeretetet tékozló apa; az esti szilencium; a munkatársak segítő szeretete, és őszinte tanulságtételei; asztaltársaim nyitottsága; a vidám étkezések; Krisztus

számít rád; a levelek és a rengeteg hátterima, aminek segítő kegyelmét megtapasztalhattuk; a „suszterszék” vagy szárnyas oltár; szentségimádás; az idő megélése, hiszen ha negyed óra szünetet kaptunk, már ünnepnek számított; De Colores.

Körülbelül tizenkét éve vágytam arra, hogy cursillóra menjek (akkor még nem lehetett, hiszen csak 12 éves voltam), és a Szentlélek valamiért éppen most küldött el. Óriási kíváncsiság volt tehát bennem, hogy miért. Azt hiszem, a Szent Anna asztalnál erre megkaptam a választ.

Vágy is volt bennem, hogy jobban, teljesebben élhessek keresztyén életet. Nem akartam (és most sem akarok) vasárnapi keresztyén lenni. Folyton az motoszkált bennem, hogy mit kell tennem ahhoz, hogy ezt elkerüljem. Hogyan tudnám élni is a keresztyéniséget. Ez sok problémát okozott nekem. Mióta hazajöttem, rájöttem, hogy ez valójában könnyű és természetes, hiszen ebben is számíthatok Krisztusra. Vele nem nehéz élni a negyedik napot. De Colores

Pereginé Bojtos Judit

80. női cursillo – Leányfalu

KRISZTUS SZÁMÍT RÁD! – ÉN IS SZÁMÍTOTTAM RÁ ÉS MEGHALLGATOTT!

Leányfalun 2010. november 25-28. között tartottuk a 80. női cursillót. Ennek a három napnak a szervezésére, háziasszonyi teendőinek ellátására több mint egy éve kaptam felkérést. Hasonló felkérés többször elhangzott, mindig megrettentem a feladattól, mert nagy felelősségnek érzem, és ez most sincs másként. Az „igen” kimondása után, amikor eszembe jutott a november 25-e – ez naponta többször volt, - fohászoktam az Úrhoz, imádkoztam, hogy segítsen.

Augusztusban kezdtük el a felkészülést, a munkatársi team-ben négy gyakorlott rektor támogató segítségével is támaszkodtam – nem kicsit.

Nagyon szeretem a cursillóra készülési időszakát, a gyönyörű imákat, a szerető, egymást segítő beszélgetéseket, az örömteli együttléteket az Úrban.

Voltak nehéz időszakok is ebben a több mint három hónapban. Tamás atya balesete utáni lassú felépülése miatt nem lehetett közöttünk. Az egy évvel korábban még szolgálatot vállaló, de már akkor igen beteg Bozsai Mari-

ka (Bozsika) egy-két alkalommal még velünk volt, névnapján még köszönthettük is, majd októberben az Úr hazahívta. Ő már a mennyei cursillósok közül segítette minket. Október közepén Velencei Kati törte el a vállát, karját. Sürgette a gyógyulását tornával, mi pedig imákkal, így vállalta az egyébként sem könnyű szolgálatot.

Azoktól, akikkel az utóbbi hetekben találkoztam, folyamatosan imát, fohászt „kunyaáltam”, hogy ne okozzak csalódást és ne hibázzak nagyot. Kértem, szép három napot esdjenek ki az Úrnál mindnyájunknak. Cursillo előtt egy-két nappal az addigi feszültségem fokozatosan csökkent. A szervezésben nagyon sok örömet, sugárzó szeretetet, vidámságot kaptam – számomra idegen – cursillósoktól is, akikkel barátokká lettünk a háttérlevelek kérésére, továbbítása, eljuttatása kapcsán. Az Úrtól azt kértem folyamatosan, hogy vegye el szorongásomat és legyünk elegenden. Ez utóbbit már jó időben meghallgatta, mert három héttel a cursillo kezdete előtt többen voltunk, mint a rendelkezésünkre álló hely és szoba Leányfalun. Felbátorodtam! Hála Uram, kérlek segíts, hogy azok legyenek ezen a három napon ott, akiket Szentlelked által kiválasztottál!

Elérkezett a 25-e és nem hogy nőtt volna a feszültség bennem, nyugodtan indultunk Leányfalura. Első pillanattól kezdve működött a csoda, úgy éreztem, hogy itt most egy különlegesen szerető közösség jön össze, a Lélek kiválasztottai.

Gyönyörű három napunk volt, amiért végtelen hála és köszönet az Úrnak! Zsolt atyának és Józsi atyának megköszönöm a nagyon szerető, elfogadó jelenlétét, a megtapasztalható nyugalmat és a derűt, ami ugyancsak fontos volt számunkra.

Azért, hogy a „Tábor-hegyen” érezhettem magam, köszönetet mondok a szolgálatot vállaló munkatársaknak és a nyitott szívű, az állandó sürgetést is - no, ez nem egy hálás feladat! – zokszó nélkül elfogadó valamennyi drágának, mindenkinek, aki értünk imádkozott, „hátterezett”. Megköszönöm Karcsinak is, hogy a technikai dolgokat terelgette össze, és amikor egy kicsi időnk volt, együtt kértük az Úr segítségét imáinkban.

Krisztus számítt rád! – én is számítottam Rá és meghallgattam!

Juhászné Kati rektor

DE COLORES!

Igen, színes-pompás. Láttam, tapasztaltam, mélyen a szívembe égett.

Színes-pompás, mert minden egyes ember személye egy színe a közösségnek, itt 31 szín volt, csak bátran képzeljétek el! Mit látsz, ha becsukod a szemed? Színes-pompás, mert táplált testet, lelket, szellemet.

Színes-pompás, mert egyszer csak a

szürke világ otthonos lett: tele kedves ajándékokkal, csillogó rám figyelő szemekkel, mosolygó arcokkal. Mindenki egységesen azt súgta: szerethető vagy (ha hiszem, ha nem).

Cursillo előtt: azt mondják az ember élete közepén egy sűrű erdőbe ér (én biztos, hogy igen), és keresi az utat. Újra feltesz kérdéseket, amikre már régóta keresi a választ (sőt olykor el is felejt

ezeket az önmeghatározó kérdéseket):
Ki vagyok én?

Miért születtem?

Mi a feladatom, hová tartok?

A válaszok lehetnek ateisták, és teisták, ki éppen, hol tart.

Hirtelen én az istenhívók táborában ébredtem. Különösen kedves ez nekem, mert hosszú volt az út. Ismertem Istent, elfordultam, messzire futottam, és végül megtaláltam egész közel.

Sok-sok éve keresem mi a feladatomban? Némi göggel kezdtem a 3 napot (na persze, majd 3 nap alatt megmondja nekem valaki, hogy mi is, miután évek óta kutatok?). Nehéz lelki csomaggal tértem be a lelkigyakorlatos házba.

Cursillo közben: ehhez azonban társult nagy érdeklődés, és izgatottság (olyan izgatottság ez, amikor tudom, hogy valami olyasmi fog történni, ami után már nem lehet a régi módon élni). A napokat mély finomsággal éltük, átítatva Isten szeretetével. Számomra ez

maga volt a nagycsalád. Szerettem a szigorú kereteivel, imáival, kéréseivel, áldásaival, feladataival, értelem nyitogatásával, csendes pillanataival. Kiemelten személyességével, ez volt számomra a legnagyobb. A személyes szerető istenkép került bennem a fő helyre (büntető, elérhetetlen, szigorú szakállas helyett). Az egész nap egy nagy IMA volt. Igen, a dolgom is megértettem.

Cursillo után: amivel eljöttem, nem kevesebb, mint az örök 4. nap reggelén - ha felébredek - tudom mi a dol-

gom. Tudom kihez/kikhez tartozom, kihez forduljak, kit szolgáljak – emberül. Könnyű csomaggal tértem haza: egy szívvel – lélekkel.

Igaz a mondás: ha egyet lépsz Isten felé, ő kettőt lép feléd!

Köszönöm!

Kovács Anikó

Mit is jelentett számomra ez a 80.női cursillo Leányfalun?

Nehéz szavakba foglalni mindazt, ami a szívemben zajlik azóta is. Férjem 3 héttel ezelőtt a férfi cursillón vett részt, és azal a lelkesedéssel fogadott, hogy mindent megold, csak menjek én is, mert sok év belső küzdelmére és dilemmájára kapott választ ebben a pár napban. Gondoltam egy újabb lelki gyakorlat biztos jó lesz.

Négy gyermekünk van, abból 3 kamaszkorú. Nehezen kezelem őket, de ez előtte is így volt. Pici koruk óta mindig vihar volt körülöttük. (Állandó iskolai kirúgások, veszekedések, feszültségek és még sok minden, amiben nehéz volt békét és nyugalmat találni). Óriásnak éreztem a bajt a lelkemben. Én, aki mindig vidám, derűs, optimista voltam me-revvé, görcsössé, elkeseredetté váltam.

Védekezésül szórtam a gúnnyosabbnál gúnnyosabb lelket mérgező nyilaimat és utána meg stresszeltem a lelkiismeret-furdalástól. Egy spirálba kerültem, ami egyre jobban lehúzott. Pedig hát szerető férjem van és 4 egészséges gyermekem, hát mi is a baj? A cursillón a Szent Cecília asztalnál ültem. A kis csapatunkban 3-an fiatalok voltunk és 2 bölcs nyugdíjas volt velünk. Beszélgetéseket és a tanúságtételeket hallgatva megtapasztaltam, hogy mindegyikünknek megvan a saját életküzdelme, a saját emberi korlátja és persze a saját nehézségét tarja a legnehezebbnek. A három nap egyik lelki gyümölcse az a felismerés volt, hogy először kérnem kell az Isten segítségét és utána kell nekem mindent megtennem. Nem szabad a sorrendet felcserélnem. Csak ha ez sikerül, akkor fogom megélni, hogy ezek a nehézségeim a javamat szolgálják. Én

mindig a gyors, egyértelmű és nekem tetsző megoldásokat szerettem. Ez egy komoly feladat számomra, hogy erről lemondjak. Hála és béke lett a szívemben, hogy a cursillo csapata a sok imádkozó ember mind azon munkálkodik, hogy tele legyünk felismerésekkel és azok mind a mi lelki üdvünket és békénket szolgálják. Köszönöm az előadásokat, a megrázó tanúságtételeket, a sok mély beszélgetést, a háttérimit és azt a „meztelenséget”, amivel fel tudtuk tárn a minket foglalkoztató nehézségeket! Megéreztem, hogy az Isten átölel általatok, lelket, reményt önt belém és életemben először ki tudtam mondani, hogy milyen fantasztikus érzés, hogy ennyi csodálatos testvérrel ajándékozott meg. Köszönöm ezt Uram, és köszönöm nektek drága testvéreim!!!

De Colores

Molnár Renáta

A 2011-ES ÉV PROGRAMJAI:

Rektorképzés Arsenio Pachónnal

Budatétény, 2011. 02. 4-6.

Lelkigyakorlat

Leányfalu, 2011. 10. 7-9.

76. ffi cursillo

Leányfalu, 2011. 03. 17-20.

77. ffi cursillo

Leányfalu, 2011. 11. 3-6.

81. női cursillo

Leányfalu, 2011. 03. 24-27.

82. női cursillo

Leányfalu, 2011. 11. 10-13.

Egyházmegyei munkatársi mélyítő

Leányfalu, 2011. 06. 17-19.

REKTORKÉPZŐ ARSENIO PACHÓN

2. előadás: A „tökéletes biztonság”-beszéd (kiscsoport és ultreya)

Beszéljünk a kiscsoportos összejövetelekről: a kiscsoport ok arra, hogy együtt éljük a kereszténységünket. Itt tudjuk megélni a barátságunkat és a kereszténységünket. Nem azért kell kiscsoportot csinálni, hogy csináljunk cursillokat, hanem azért van a cursillo, hogy legyenek személyek, akik barátként akarnak összejönni csoportokban. A kiscsoport a cursillo kezdőpontjából nézve az, hogy megosztjuk egymással, hogyan élünk keresztény módon. Ez nagyon fontos dolog. Éljük úgy életünket, hogy az keresztényi legyen, ezt tudjuk megosztani a társainkkal. Tudjuk, hogy egy kiscsoportban senki nem több a másiknál, ott mindenki egyenlő és mindenki szabadságot oszt meg. Kiscsoport alatt 3-6 személyt értünk, és ennél több ne legyen! De háromnál kevesebb sem. A csoport alakításánál figyeljünk arra, hogy azt hívsz, akit akarsz. Ez a 3-6 fő szabad akaratából jöjjön össze. A csoport lehet vegyes összetételű, nők-férfiak egyaránt. Nem lényeges, hogy csak férfiak, vagy csak nők legyenek. A mi kiscsoportunk a találkozásokkor kettévál, a férfiak külön és a nők külön beszélgetnek. Ez nem azt jelenti, hogy ne tudnék megnyílni a feleségemnek, de sokszor történik valami, amikor én nem szívesen beszélek, osztom meg az érzelmeimet, amikor a társam jelen van. Ez így alakult ki az évek alatt, hogy külön osztoznak a férfiak és a nők. A mi csoportunk úgy alakult, hogy öt házaspár van. Tízen kötetlenül beszélgetünk és spontán módon az asszonyok külön szobában és mi férfiak is egy másik szobában kezdünk beszélgetni. Általában a kiscsoportokat hetente tartjuk, ha lehetőség. Nekünk egy fix napunk van, ez

a péntek, elsődlegesen a délutáni órákban. Ha éppen megfelel, akkor együtt vacsorázunk és utána következik a kiscsoport, akkor már nem vacsorázunk, az az idő már az egymásra figyelésé. Ha nem jelölnék meg a konkrét napot és időpontot, akkor igen nehéz lenne, hogy mindannyiunknak megfeleljen a találkozás. Tehát fontos a konkrét nap. Én mindig tudom, hogy pénteken 8-tól találkozunk, akkorra soha nem kötelezem el magam semmire. Ez a mai most egy különleges alkalom. Tegnap este 8-tól nagyon sok ember gondolt ide, mindenk fölé 9 ember biztosan, akik az én kiscsoportom tagjai, a feleségem is. A tegnapi esti kiscsoportot ideszánták, nekünk.

Mit csinálunk a kiscsoportos találkozón? Mi arról beszélünk, hogyan volt a múlt hét a szárnyasoltár alapján. Semmi mást nem jelent, hogy az én életemben mi történt egy hét alatt. Fontos, hogy a kiscsoport stabil legyen. Fel is lehet osztani, meg is lehet szüntetni. Ha megszűnik a szabadság, akkor jobb, ha megszűnik, ebből nincs semmi baj. Nem lehet kiscsoportot életben tartani, ha nincs barátság. Igazi kiscsoportnak a hitben növekednie kell együtt, tehát meg akarják osztani a hitüket együtt és segítik a barátságukat, és ebbe beleadnak mindent. A találkozás konkrét technikája a következő: vázlatosan először mindig imádkozunk, mert Jézus azt mondta, hogy ha ketten-hárman összejönnek az én nevében, akkor ott vagyok közöttük, tehát behívjuk Jézust magunk közé. Átnezzük, hogyan éltünk a múlt héten emberileg és lelkileg. Hogyan éltem meg a kegyelmet az életemben, tanultam-e valamit, volt-e apostoli cselekedetem? Nem kell részletesen magyarázkodni. Nagyon jó hetem volt, vagy közepes, vagy esetleg rossz volt lelki-

leg. Ha akarom, részletezem, ha nem akarom, nem szükséges. Beszélünk egyenként, hogy azon a héten mi volt a legfontosabb élményem Krisztussal. Fontos, hogy tudjuk, bármi lehet, ami Krisztushoz közelebb hozott. Ez lehet egy látogatás, szentségimádás. Nekem például egy különleges, gyönyörű pillanat volt, amikor Los Angelesbe meghívtak, elvittek Coloradóba a Grand Canyonba. Fiatalon idegenvezetőként dolgoztam, gyönyörű dolgokat láttam, de amikor megérkeztem a Grand Canyonba, annyira megérintett, hogy az első, amit tenni tudtam, hogy hálát adtam Istennek. Elmentem, vettem egy képeslapot Eduardonak és elküldtem, ráírtam: „Krisztustól megtanítottad nekem, hogy a dolgokban meglássam Istent”. Ez februárban történt. Egy másik képeslapot a feleségemnek küldtem azzal a szöveggel, hogy „itt látszik, hogy megy le Jézus a naplementében”. Most egy kedves képeslapot írtam, hogy láttam a Dunában Jézus Krisztust, ez nem egy akármilyen folyó, ez a budapesti Duna!

Azt is elmondjuk, hogy milyen apostoli sikereink voltak a múlt héten. Nem azt, hogy valakit meghívtam a cursillóra, hanem bármilyen olyan tettet, amit Isten rajtam keresztül akar véghezvinni. A személyes sikereimet is elmondhatom. Lehet, hogy jól dolgoztam, vagy hogy valamiben én saját magamat le tudtam győzni. Hogy meg tudtam akadályozni egy olyan tettet, amit indulattal tettem volna. Elmondjuk egymásnak a sikereinket és a kudarcainkat is. Amit átéltem az elmúlt héten. Mi az, ami nem úgy sikerült, ahogy szerettem volna. Ez egy nagyon különleges dolog, elmondani a barátainknak az élményeimet. Amikor én elmondom az élményeimet, hogy mi történt, ez használ az ő életükben és ők is ugyanúgy megosztják velem az

AL 2010. ÁPRILIS 23-25. LEÁNYFALUN

felgyűlés

ő eseményeiket. Ez mindannyiunknak használni fog. Nekem ugyanúgy használni, amit ők elmondanak az ő életük-ből. Beszélünk arról is, hogy milyen tervünk van a jövő hétre. Ez lehet személyes, vagy a csoporttal kapcsolatos. Ez nem csak apostoli terv kell legyen. Lehet apostoli, de lehet egy munka előkészítése, vagy a következő feladataimról szóló terv. Közös dolgokat is ajánlunk egymásnak: mit csináljunk közösen. Például együtt megyünk ultreyára, ami tőlünk 40 kilométerre van. Vagy együtt megyünk pihenni egy helyre és ott hálát adunk az Úrnak. Ha valaki hiányzik, akkor érte imádkozunk, vagy ha nem hiányzik senki, mindenkéért imádkozunk egy Miatyánkot. Fontos, hogy a csoport komoly legyen, tiszteljem a társaimat, pontosan érzem, tudjam, hogy megbeszélhetek velük bármilyen gondot komolyan és őszintén. Mi valamennyien nagyon komolyan vesszük a kiscsoportot. Fontos az egyszerűség és az őszinteség, mert ha nem vagyunk őszinték egymással, akkor ne is csináljunk kiscsoportot. Nem mondhat szövegűségeket azért, hogy jó színben tündesd fel magad. Nagyon fontos, hogy az ott elhangzottakról nem beszélhetünk, a titkokat meg kell tartani. Ugyan ez nem gyónási titok, de mégis hasonlít hozzá. Amikor én az életemet nyíltan életem 4-5 legjobb barátommal, teljes egészében megosztom magam velük, érzem, hogy fontos, amit mondtam és ők is megtartják a titkot. Ezek a titkok csak nekik szólnak. Fontos még a rendszeresség, ezért kell, hogy kijelöljük közösen a napot és az órát.

A kiscsoportok után igen fontos, hogy menjünk ultreyákra, melyek előtt legyen kiscsoportos találkozó. Igaz, hogy az ultreyáknak nincs meg az az intimitása, de szélesebb körökben is kell találkozzunk.

Az ultreyák a cursillóban igen fontos találkozások. A kiscsoportban a barátainkkal vagyunk, az ultreyákon nem csak ezekkel a barátainkkal vagyunk, akikkel állandó a kapcsolatunk, hanem az éppen adott közösséggel, ahová kerültünk. Ennek az a célja, hogy a közösséget jobban megismerjük és amikor ezeket a kiscsoportokat tartjuk az ultreyán, akkor mindig más és más embereket ismerjük meg, találkozzunk ismeretlenekkel is. Tartsunk ultreyákat a cursillók előtt is. Ahogy mondtam, ezeken az ultreyákon nincs lehetőség olyan intimitásra, mint a kiscsoportban, de itt is megosztjuk életünket testvéreinkkel. Az ultreya a legfontosabb dolog a kiscsoport mellett. Az ultreya célja, hogy meg tudjuk őrizni a cursillo szellemiségét, hogy előre jusson tanulmányokban, cselekedetekben és a kegyelemben. Az ultreya az a hely, ahol a közösségekből mindenki eljön és utána visszamegyünk a saját kiscsoportunkba. Nem voltam a budapesti metróban, de gondolom, hogy olyan, mint Madridban. Van csomópont, ahol találkoznak a metróvonalak. Budapesten a Deák tér ilyen, ahol minden vonal találkozik. Ezzel a példával akarom megmutatni, hogy az ultreya is ilyen találkozási pont, ahol az utak keresztezik egymást. Mindannyian odamegyünk, és onnan megyünk tovább. Az ultreya minden szabadságnak a találkozási pontja. Ez minden összejövételnek az összejövetele. Találkozzunk egy ultreyán azért, hogy lelkesítsük magunkat, tudjunk továbbmenni és növekedni. Felmegyünk egy hegyre, együtt társaságban, együtt a meredek nehézségeivel. Az ultreyán nem kell, és nem lehet tanítani. Ott megosztjuk a kereszténységünket a testvéreinkkel. Az ultreya nem a képzés helye, ez a bizonyágtétel helye, a megélés helye. Mi megyünk az ultreyákra, beépítjük ezeket az összejöveteleket az életünkbe. A pap

szerepe ezeken az ultreyákon igen fontos, mert itt találkoznak a világi hívek és a papok. Lehet kapcsolódni a papokhoz és ez iránymutatást is ad egyben. A pap tud beszélni olyan emberekkel, akikkel idő hiányában nem tudna beszélni. Lehet ott gyónásra is lehetőség. A pap jelenléte biztosítja az ultreyán, hogy mi is misztikus test vagyunk. A világi hívek jelenléte is nagyon fontos. Mindannyiunknak van valamilyen haszna belőle. Én személy szerint szeretek ultreyákra járni, fontosnak tartom. Palma de Mallorcán az ultreyákon mindig tapsolunk, ha ki megy egy tanúságtétel, ezzel bátorítjuk, és megtapsoljuk, amikor befejezte a tanúságát. Mindig megtapsoljuk és megdicsérik. Ez egy olyan hely, ahol a munkatársak fejlődnek a szolgálatban. A cursillóban sok ember van, akik ott szolgálnak, őket hívjuk munkatársaknak. A munkatársak nagy szolgálatot tudnak tenni, figyelnek az új emberekre, figyelnek, ki az, aki a vezetőik iskolájába tud jönni. Anélkül teszik, hogy a balkéz megtudná, hogy mit tesz a jobb, a szolgálat szellemében. A munkatársnak nagyon érzékenynek kell lennie azok felé, akiket szolgál, úgy, hogy ők ne vegyék észre, hogy feljűk szolgál.

A beszédeket mi rollónak (ejtsd „rojo”) hívjuk. Sokan átvették ezt az elnevezést. (Az egész világon átvette a mozgalom a de colores-t is.) A rollo egy diskurzus, olyan beszéd, amelynek semmilyen esztétikai célja nincs. Ez nem egy konferencia-beszéd, ez egy rollo, azaz bizonyágtétel, melyet a beszélő (rollista) mond, aki lehet világi hívő vagy pap. Saját életének a bizonyága kell, hogy legyen. Soha nem iránymutatások adása. Miután a rollo elhangzott az ultreyán, 2-3 tag általában hozzászól, például, hogy mi tetszett, vagy mi nem tetszett a beszédben. Ez nem azért van, hogy dicsérik.

Végül a pap is hozzászól, aminek az a célja, hogy összefoglalja, amit mondott a beszélő és kiemeli a fontos pontokat. Ezután mindenki megy a templomba szentségimádásra, ahol hálát adnak. Az Úr elé viszik mindazon szándékokat, amelyek a szívükben vannak. Az ultreyának három része van:

- 1./ A kiscsoportos beszélgetés, mely 15 percnél ne legyen több.
- 2./ A beszélő tanúságtétele, maximum 30 perc a kezdettől a pap összefoglalásáig.
- 3./ Hálaadás, amely 10-15 percnél ne legyen több.
Az egész kb. 1 óra.

Mi hetente tartunk ultreyákat. Ez az örök 4. nap legfontosabb eleme. Ez adja a teljes biztosítást. Nem mondtam, hogy legyen mise. Mi általában nem szoktunk misét beiktatni, amivel nem azt akarom mondani, hogy nekünk nem a legfontosabb az Oltáriszentség, hanem azt, hogy minden egyes lépésnél, amit teszünk nem kell mindig egy szentmise. Mert a mi mindennapi életünk minden egyes cselekedetei után sem megyünk szentmisére. (Bármikor, amikor az éle-

tünkben fontos dolgok történnek, akkor megyünk szentmisére és fontos az Oltáriszentség!)

Mit jelent az, hogy munkatársak? Azt, hogy dirigensek, vezetők? Munkatársak azok legyenek, akik a legjobbak. Mi a legjobbak akarunk lenni. A gyertyát fel kell rakni a tartóba! Nekünk nem szabad azt hinni, hogy mi vagyunk a fény – a mi fényünk olyan fény, amelyet az Úr adott, hogy világító fények legyünk. Azt mondta nekünk Jézus Krisztus, hogy a fényt tegyétek a tartóra, hogy mindenki lássa. A vezetőket a legjobbaknak hívjuk, de nem azért, mert ők jobbak bármiben, mint a többi cursillót végzett. Nekik több lehetőségük van, hogy szóljanak. Ők 10 talentumot kaptak, de nem gondolják, hogy ők jobbak azért, mert 10 talentumot kaptak. Szeretném kizárni a hamis elképzeléseket. Szolgálatot adjunk, amit mi ajándékba kaptuk és úgy is adjuk tovább. A munkatárs olyan ember, aki az életét tudja irányítani, olyan ember, akinek összhangban van az élete. Olyan személy, akivel együtt más személyek is összhangban érzik magukat. A munkatárs általában felhívja a figyel-

met dolgokra, erre neki kell figyelnie. Mallorcán egy fiatal fiú jó munkatárs, ő bárhol van, felhívja magára a figyelmet. Egyszer Mallorcára eljött hét emberrel, és este elmentünk vacsorázni. A vacsorára ezt a munkatársat nem hívtam meg. Másnap beszélgettem vele, és azt mondtam neki, hogy azért nem hívtalak meg, mert ha te eljöttél volna, csak te lettél volna a középpontban, te lettél volna a főszereplő. A tegnapi vacsorán a vendégek voltak a főszereplők. Megértette és megköszönte, amit mondtam. Mert ahol ő ott van, ott mindig ő a központ, a főszereplő. Ő megköszönte a gesztust, bárki más megsértődött volna.

A munkatársnak gerincnek kell lennie. Ami a gerinc a testben, olyan legyen a munkatárs a cursillóban. Én vagyok az, aki kiválasztottalak – mondja Jézus, mi pedig teszünk az Úr nevében. A munkatársnak kell a legnagyobb könyörületességgel lennie és ő legyen a legfelkészültebb, neki kell a legtöbb apostoli bizonyosságot tennie. Nem kell, hogy aggódjon az aratás felelő, ő csak az ültetéssel foglalkozzon.

BÚCSÚ BOZSAI MARCSITÓL!

Marcsi kiscsoportunk hűségese tagja volt. Mind nagyon

szerettük és nehéz szívvel kísértük betegségére útján.

A 16-ik női Cursillót végezte. Én akkor voltam először munkatárs, Marcsi az én asztalom közösségében volt. Életének egy nagyon nehéz szakaszában jött el a Cursillóra. Hallgatag volt, nehezen nyílt meg, keveset beszélt. De az első három nap olyan nagy hatással volt rá, hogy ismeretségünk 16 éve alatt sokszor emlegette azt a hétvéget. Már a cursillón meghívtuk a kiscsoportunk-

ba, ahova hűségesen eljárt. Lassan a hallgatagsága is oldódott, kedves egyénisége megmutatkozott a számunkra. Egy mindig segítőkész, mély érzésű, szolgáló embert ismertünk meg személyében. Ha a csoportból valaki beteg volt, ő biztosan meglátogatta, mindenre szakított időt munkája, és idős édesanyja ápolása mellett. Nagy szeretettel vett részt a cursillókon, sokszor mint „csendes” munkatárs, aki a legkülönfélébb szolgálatokat is ellátta, de néhány év eltelte után a beszédeivel is megajándékozta a közösséget. Felejtethetetlenek voltak számunkra azok az augusztusi „kiscsopik”, amelyeket a Balatonnál a nyaralójukban tartottunk. A figyelmes gondoskodás és vidámság mellett az imamegosztás került a fő

helyre. Kiscsoportunkat nagyon megrendítette Marcsi súlyos betegsége. Elkísérhettük szenvedési útján és hálaltel szívvel láttuk, hogy amint fogyott testi ereje, úgy növekedett a HITBEN, SZERETETBEN. Még a kórházban is volt ereje apostolkodni.

Úgy érzem halála égi születésnap volt! Temetése előtti napon az esti imámban a következő igét kaptam: „Nem úgy gondolunk a halottakra, mint akik nincsenek többé, hanem, mint akiket nem láthatunk. Nem a „holtak birodalmában” keressük őket, hanem a mennyországban, az üdvözültek között”. /Cirusi Theodorétusz/ Marcsika! Nagyon fogsz hiányozni nekünk, de hisszük és reméljük te már JÓ HELYEN vagy! Isten Veled De Colores!

Csorba Vera

2. női-férfi cursillo – Dél-dunántúl

2010. KAPOSVÁR

Novemberben volt a 2. női majd férfi cursillo Kaposváron, a Püspökségen. Két ágyas szobákban laktak a jelöltek, és a gyönyörű díszteremben tartottuk a beszélgetéseket, a szentségimádásokat és szentmiséket pedig a meghitt hangulatú kápolnában.

A konyhaszolgálatot mi láttuk el, a nő cursillón Csákóy Ildi és Gyszi, a férfi szintén Ildi és én.

Érdekes élmény volt kívülállóként benne lenni egy férfi cursillóban. Látni, ahogy egyre barátságosabban, harsány nevetésben, vagy lecsendesedett lélekkel érkeznek az étkezőbe. Öröm volt segíteni, csendben, háttérben imádkozni értük.

Azt nem gondoltam, hogy itt is szán nekem az Úr ajándékokat. De kaptam. Már a háttérlevél is megjelent volt,

ami az értünk, a „konyhásokért”, mondott imáról szólt. Azután szombat este Józsi, akinek gyönyörű énekhangját már hallottuk mosogatás közben, Ildinek és nekem elénekelte az Ave Máriát. Zengett a hangja a lépcsőházban, és az járt az eszemben, hogy a legszebb ima az ének. Csodálatos élmény volt. És ekkor eltöltött egy érzés; hogy minden szolgálat kedves az Úrnak. Ha valaki nagy tehetséggel áldott, és azzal dicsőíti az Istent, az nagyon fontos. De azt is szeretettel fogadja, ha háttérben mosogatással, terítéssel szolgáljuk őt. Köszönöm Istenem, hogy mindenben felismered, ha Téged keresünk, dicsőítünk, Érted dolgozunk.

És ezzel nem maradt abba az ajándékok sora. Vasárnap délutánra beszél-tük meg a lányokkal az első Ultreyát. Két órakor értem a kapu elé, ahol először csak egy nagy tömeg esernyőt lát-

tam. Csendben várakoztak, nehogy a fiúk megsejtsék jövetelüket. A hétvégén napszakra beosztva imádkozott egy-egy asztal a férfi cursillo jelöltjeiért, munkatársaiért. Az étkezőben hamar mélyre menő beszélgetéssel vártuk a záróünnepélyt. Mit jelentett a három nap élménye, és mire indított ez minket a 4. örök napban. Elhatározások, barátságok, kis közösségek születtek a női cursillón, és ennek ápolását, megtartását határoztuk el.

Köszönöm Istenem, hogy jelen vagy életünkben, erősítesz, támogatsz, közösséget adsz barátainkban. Segíts minket, hogy az Adventi időszakban erősödjön kapcsolatunk Veled! A Kaposváron elindult Cursillo élő közösséget alkosson, és öröme legyen Egyházadnak.

de colores, Várdai Judit

A 2. DÉL-DUNÁNTÚLI FÉRFI CURSILLÓRÓL

„Ők pedig állhatatosan kitarítottak az apostolok tanításában, a kenyérszégesség közösségében és az imádságokban.” (Csel 2,42)

Egy ideje már azon töröm a fejemet, hogy lehet, hogy a 12 apostol olyan hatalmas erővel bírt, hogy az örömhír futótűzként terjedt. Én csak azt tapasztaltam, hogy a mai hívők egyáltalán nem örülnek, az örömhír meg alig-alig hangzik el. Valaki így fejezte ki ezt a tapasztalatát: Péter apostol elmondott egy szentbeszédet, megtért 3000 ember, ma elmondanak 3000 szentbeszédet, megtér 1 ember. Az öröm, az erő hiányzott az én életemből is. Pedig Isten azt mondja, hogy felkent az öröm

olajával (vö.: Zsolt 45,8), és betöltélt lelkével.

Mióta Krisztust követem, sok mindent megtapasztaltam. Ez a cursillo számomra az erő és öröm cursillója volt. Ez a tapasztalatom, azonban minden eddiginél fontosabb lett számomra. Azért, mert az erőt és örömet nem magányos elmélkedésben éltem át, nem misztikus tapasztalataim voltak róla, hanem a barátaimmal együtt, velük és általuk. Azáltal, hogy a rektor megszólított és meghívott munkatársnak a cursillóra; azáltal, hogy minden munkatárs, minden jelölt kivétel nélkül elfogadott; azáltal, hogy együtt hallgattuk a tanítást, tanúságtételeket, együtt voltunk szentmisén, együtt imádkoztunk. Nemcsak érzés ez, és nem is csak intellektuális tapasztalat, hanem egész testemet,

lelkemet, gondolataimat átfogó „valami”. Ez több mint boldogság. Valami keverék, melyben van béke, derű, tenni akarás, hála, dicsőítés, a megértés öröme, és sok más. Nem lehet ezt tanulni, nem lehet ezt bármikor megtapasztalni. Ehhez kellett ez a két tucat férfi, akivel össze voltunk zárva a püspökségen közel négy napig.

Arra kérem Istenem, hogy már sose vegye el tőlem ezt az erőt és örömet. Történjen velem bármi. Legyek szenvedő beteg vagy boldog örömapa. Istenem szeretném jobban és jobban, mert még rosszat nem kaptam tőle. Kívánom a barátaimnak is, hogy a cursillóban megkapott kegyelmekért imádkozzanak, és osszák meg másokkal.

Kaposvár, 2010. december 4.

Edelényi Zsolt

2. női - férfi Dél-dunántúli

Gombos Péter vagyok. A II. kaposvári férfi cursillo egyik résztvevője.

Azt a megtisztelő feladatot kaptam, hogy néhány mondatban írjak arról, mit jelentett nekem ez a pár nap. Nehéz szavakba önteni, mi minden történt velem csütörtök délutántól vasárnapi estig, ami új változásokat indított bennem. Amiért jelentkeztem, az egy gondolat volt, hogy egy kicsit kikapcsolok a hétköznapokból, és a 4 gyermek zsidongásától távol kipihenem magam. Nem így lett! Átlagosan 3,5 órát aludtam, de ezt is sajnáltam. Már csütörtök délután elkezdődött

a szeretet hullám. Mosolyogtak rám az emberek, és éreztem, hogy szeretnek. Itt azt kellett észrevennem, hogy fontos vagyok. Ez egy nagyon jó érzés. Több előadást (tanúságtételt) meghallgatva egyre jobban kezdtem felismerni a MI érzést. Tehát, hogy „MI” itt nem véletlenül vagyunk. A szombat esti (éjszakai) szentgyónásom alatt megtaláltam, ill. beengedtem JÉZUST újra az életembe. De ez nem csak olyan szokásos - gyóntam, közöljöl vagyok! - érzés volt. Ez teljesen más. Ez a Krisztust beengedni, és Vele együtt élni érzés. Ami megdöbbentő volt, hogy éreztem a szememen fizikailag a változást. Jobban láttam! Talán mert a szem a lélek tükre... A feleségemtől az elmúlt pár hónapban, kicsit (nagyon!) eltávolodtam.

Ez is az egyik oka volt annak, hogy ide eljöttem. Szombaton írtam neki egy SMS-t, amit szeretnék veletek, mint az új nagycsaládom tagjaival megosztani: „Te vagy az egyik legnagyobb kincs az életemben. Ezt nagyon szeretném neked megmutatni és veled együtt megélni. Szeretném új pillérekre helyezni a házasságunkat!” A cursillo óta szerelmes vagyok. Jézusba és a feleségembe. Ezt az érzést nem adnám oda semmiért. A napjaim öleléssel kezdődnek, fizikai és lelki. Anitát örömmel és szerelemből, Jézust szívvel-lélekkel. Köszönöm mindenkinek, aki részese volt (háttérrel, tanúságtétellel) az Én, és cursillós Társaim lelki megújulásáért. De colores!

Kaposvár, 2010. December

Kegyelemben gazdag, Isten áldásában bővelkedő új esztendő kívánunk minden cursillistának, családtagjaikkal együtt!

A grémium